

học ch a c n thì im lòng v n là ch n l a t i u.

Th nh ng, tr c b t công c a xã h i, tr c áp b c c a c ng quy n, tr c m t v n đ có liên quan đ n t n vong c a đ t n c thì s im lòng c a con ng i s có ý nghĩa gì đây? Do ch a n m b t đ c v n đ ? Do thi u thông tin? Do b b ng bít? Do hèn nhát? Do đ t nát? Do ngu muội? Do t c trách? Do thi u t tin? Do thi u quy t đoán? Do đ ng tình?

Có l các câu h i trên có th ch là nh ng câu tr l i chính xác cho t ng đ i t ng và t ng tr ng h p c th , song cũng có th là câu tr l i t ng h p đ i v i t t c nh ng n i dung đ c h i, đ dành cho nh ng ai có trách nhi m v i l ch s mà l i im lòng tr c th c tr ng xã h i đ c mô t .

Cái Gian và cái Ác luôn luôn mu n bít m t, b ng tai và b t mi ng m i ng i b ng s l a b p, b ng s đ i trá l n b ng quy n uy và b o l c đ chúng đ c t do hoành hành. Sở im lòng c a m i ng i trong xã h i là đúng v i mong m i c a k gian, k ác.

Ni m h nh phúc c a tr th i Thiên đ ng XHCN Vi t nam

Sở im lòng tr c b t công c a xã h i, tr c áp b c c a c ng quy n, nh t là tr c các s ki n có liên quan đ n t n vong c a đ t n c cũng đ ng nghĩa là món n ngàn đ i c a các th h đ tr c đ i v i các th h con cháu mai sau. Xã h i nào mà có hi n t ng đó x y ra là m t xã h i th c s vô phúc và b t h nh.

H u nh t t c cán b và qu n chúng cách m ng Vi t Nam đ u th m nhu n cái tên g i c a cu c cách m ng dân t c – dân ch nhân dân, cái tên mà Đ ng ta luôn nêu cao trong su t quá trình ti n hành cách m ng t năm 1930 đ n năm 1975, cũng nh cái tên Vi t nam - Dân ch - C ng hòa, cái tên vinh quang đã t ng đ c th gi i bít đ n trong su t hai cu c kháng chi n ch ng Pháp và ch ng M , cái tên m t th i luôn là ch đ a tinh th n, là ni m tin và m c tiêu chi n đ u c a bi t bao th h chi n sĩ và qu n chúng cách m ng trong su t 30 năm dài qua hai cu c kháng chi n ch ng Pháp và ch ng M . B i vì cái tên đó đ ng nghĩa v i vi c n c Vi t Nam đã th c s có tên trên b n đ th gi i, đ ng nghĩa v i m t n c Vi t Nam đã đ c đ c l p và đang ph n đ u cho m t n n đ c l p, t do hoàn toàn.

Th nh ng, ngay khi v a hoàn thành giai đo n cách m ng gi i phóng dân t c, ng i ta đã v

đoán xóa bỏ ngay giai đoạn cách mạng dân chủ nhân dân, giai đoạn mở ra phải được tiếp nối sau giai đoạn cách mạng giải phóng dân tộc như Đảng ta đã từng long trọng hứa hẹn với quần chúng, với dân tộc khi Đảng viên học tham gia và công học tiến trình cách mạng. Nhưng tôi đã xóa bỏ tên nước, xóa bỏ hiến pháp, xóa bỏ nền pháp quyền để ưu tiên của cách mạng, xóa bỏ nền dân chủ đã từng hứa hẹn để thay vào đó là “cuộc cách mạng xã hội chủ nghĩa” và “nền chuyên chính vô sản”; thậm chí đổi cái tên của cái chính đảng đã từng lãnh đạo cuộc cách mạng này cũng bỏ với vàng xóa bỏ.

Thưa quý vị, ngày nay đang ngày nay, phiếu điều trong sự thăng hoa và trong men say chiến thắng của một dân tộc sau hàng thế kỷ dài sống trong tăm tối của kiếp nô lệ và phải trải qua vô vàn đau thương mất mát bởi tình trạng “nội da xáo thịt”, đất nước bị chia cắt, dân tộc bị chia rẽ, thân quyền bị chia lìa qua suốt hơn 30 năm ròng rã chiến tranh..., nay bỗng được được lập, được tổ do và từng như thế, được sum họp gia đình nên chiến nghĩ như vậy làm đó của Đảng lúc này là sự tiếp tục của sự tiếp tục “cách mạng không ngừng” mà Lê-nin đã đề xuất, và đó chính là quan điểm cách mạng “trí tuệ” của những người cách mạng chân chính, không ai có thể nghĩ đó là hành vi bóp chết một nền dân chủ trước khi nó kịp định hình. Tôi hiểu nhất là không ai có thể nghĩ ra đó là một sự phi tang những thành quả cách mạng có liên quan đến Hồ Chí Minh; không ai có thể nghĩ ra đó là sự khinh bỉ những người con người được kim lãnh đạo cái chính đảng, cái chính thể và cuộc chiến thắng này, một sự khinh bỉ những người thách thức vị trí và vai trò lịch sử của lãnh tụ Hồ Chí Minh trong tiến trình cách mạng vừa qua. Sự tha hóa và chuyên quyền, cùng với căn bệnh vĩ cuồng sau chiến thắng kéo dài cho đến tận lúc qua đời của cá nhân Tổng bí thư Đảng lúc này đã trở về chôn vùi và làm cho đất nước được mở ra nói trên của ông và một vài cộng sự thân cận; mình chứng minh cho thấy là sau cái chết của nhân vật này người ta cũng đã với vàng xóa bỏ nguyên tắc tự do suốt đời trong các công việc lãnh đạo Đảng và nhà nước để ngăn ngừa tái lập hiện tượng cá nhân chuyên quyền.

Chiều trước ngày sự đông có thể quy định lúc bấy giờ đã không có người rõ toàn bộ mở ra để thâm nhập này của ông ta để đi đến một quy định sáng suốt là xóa bỏ triệt để toàn bộ các thiết chế đã phục vụ cho tham vọng thôn tính quyền lực và chiếm đoạt công danh của con người đó; nếu lịch sử đã đi theo chiều hướng nói trên thì hậu phúc cho dân tộc và cho xã hội này biết mở ra. Bởi vì nếu đã có thể xóa bỏ toàn bộ những thiết chế này thì cái chính đảng này có công đưa cuộc cách mạng giải phóng dân tộc đi đến thành công đã không bị cướp mất chính danh, cái đất nước được được cuộc cách mạng này thai nghén và khai sinh đã không bị xóa tên, bản Hiến pháp được được các dân tộc và các quốc gia đang áp dụng trên thế giới coi là tiến bộ và cách mạng nhất vào thời kỳ này đã không bị vứt bỏ, nền pháp quyền và nền dân chủ mà bản Hiến pháp này được đặt nền móng đã không bị thất bại. Song đau xót hơn cả là nhân dân của đất nước này sau khi đã cùng Đảng tiên phong của mình được được chiến thắng thì đã bị chính lãnh tụ của đảng đó phản bội; sự thất bại của người bang khi trước thì nay lại được thay thế bằng sự thất bại có phần gay gắt và nghiệt ngã hơn của người bạn xưa, người đã từng là đảng đời, đảng chí và lãnh tụ của mình. Những việc ngàn đời của một dân tộc kể từ khi hình thành và lập quốc cho đến nay với một nền dân chủ đang mạnh mẽ từng bước được được bằng tuột khỏi tầm tay, khiến cho dân tộc này trong suốt chiều dài của lịch sử chưa từng được biết biết thế nào là hình hài và mùi vị thực sự của một nền dân chủ, nay đã bị một đi không trở lại có thể được biết nó.

Vinh quang chói lọi của một dân tộc kiên cường, bất tử hy sinh và bất tử chiến thắng, một dân tộc đã được được huy hoàng các dân tộc trên thế giới biết đến và ngưỡng mộ bằng lòng. Tôi hiểu hơn là đất

Các nước láng giềng đó không có Đường anh minh lãnh đạo, nên ngay ngời ta đã chọn đường pháp đúng phù hợp với hoàn cảnh, bối cảnh cụ thể của đất nước họ trong mối tương quan, tương ứng với hoàn cảnh, bối cảnh cụ thể giai cấp lúc bấy giờ; vì thế họ đã tạo nên thành tựu và chuyển lịch sử của họ có những bước chuyển biến cách xa chúng ta trong quá trình phát triển.

Sau ngày thống nhất đất nước năm 1975, đồng chí sếp lãnh đạo công an Đồng Nai, dân tộc ta đã bao lần lui về nhủ thầm trong bụng phát triển công an mình!

Thế mà đời người trôi qua các quy luật đời nhô có tầm vóc lịch sử, liên quan đến vận mệnh và tương lai của cả dân tộc thuở này thì các thế hệ công dân trẻ ngày thành như chúng ta, những người có quyền ăn nói khi này đã im lặng.

Đó là sự im lặng lịch sử và là món nợ ngàn đời của chúng ta với hậu thế!

Quán chúng quáng đời và giới trí thức của các vùng miền được giới phóng hời hợt còn đang mắc cạm bẫy thân phận của mình và còn đang xa lạ với chính quyên cách mạng thì làm sao đòi hỏi người ta phải có tiếng nói của thi sĩ trong tình trạng đó? Nhưng người bên kia hàng ngũ còn đang chờ xác định được vị trí và chờ đợi sự phân của mình sẽ ra sao dưới chế độ mới này thì làm

sao đòi hỏi họ phải có tiếng nói thật đáng trong trường hợp này? Chẳng có chúng ta – bao gồm cả các cán bộ và chiến sĩ cách mạng lớn quen chúng cách mạng thuở này – những người đã tiến hành cuộc cách mạng giải phóng dân tộc và đang tiếp tục tiến hành thành tựu này lúc này là phải chịu hoàn toàn trách nhiệm với sự im lặng lịch sự nói trên, mặc dù họ đã không ai hỏi chúng ta về quy tắc như vậy cả hai.

Chúng ta đã tiến hành cuộc cách mạng giải phóng dân tộc, nhưng chúng ta đã không tiếp tục giải phóng chính mình khỏi sự ràng buộc của ý thức hệ phong kiến và khuôn khổ những cái tư tưởng thuộc quy định. Chúng ta đã tôn thờ lãnh tụ của mình với lòng trung thành và sự phẫn nộ từng tấc đất như những người xưa đã tôn thờ và phẫn nộ từng đất vua của họ. Chúng ta đã tôn thờ cái chữ nghĩa để coi là lý tưởng này như tôn thờ một tôn giáo mà không hề xét đến đức độ của dân tộc, trình độ nhận thức và bối cảnh thực tế của xã hội chúng ta. Chúng ta đã coi cái tư tưởng mà chúng ta thực thu được không khác gì một giáo hội, chúng ta đã tuân thủ nó một cách tuyệt đối và nghiêm túc như con chiên ngoan đạo trong xã hội tư tưởng giáo hội của họ. Vì thế chúng ta đã phớt lờ quy tắc như cho người lãnh đạo và cho tư tưởng lãnh đạo chúng ta. Vì thế chúng ta đã trở thành những kẻ “ngu trung” mù quáng. Vì thế lý trí của chúng ta hoàn toàn bị tê liệt, luôn chấp hành mà không hề có phản kháng với mọi quy tắc như của họ trên. Vì thế chúng ta đã im lặng và thờ ơ. Điều đó có nghĩa là chúng ta đã mặc nhiên chấp nhận và mặc nhiên là tông phạm.

Chúng ta đã tham gia cuộc đấu tranh để giành được độc lập tự do này tự nhiên như một lẽ sinh tồn; tuy nhiên bị phẫn nộ trong chúng ta trước đó không hề biết chữ nghĩa của người xưa là gì, ngoài nhận thức mang tính bản năng là chữ nghĩa yêu nước. Chúng ta tham gia cuộc cách mạng giải phóng dân tộc này với một đức tin chân thành và trong sáng mà trong tâm trí không có gì lớn hơn khát vọng được làm người dân của một nước được độc lập, tự do, dân chủ và hạnh phúc như một tiêu chuẩn của cuộc cách mạng này nêu cao, hơn thế nữa một tiêu chuẩn này lại còn được trân trọng nêu trong quốc huy để ưu tiên của đất nước: “Việt Nam – Dân chủ - Công hòa; Độc lập – Tự do – Hạnh phúc”. Vì thế chúng ta đã trở thành người ngoan cố, ngu ngốc và cố tin trước các tham vọng và thờ ơ chính trị của các chính khách, khi mà lúc này chúng ta đã bị lừa nên đã im lặng, dù là một cách thờ ơ.

Vì bản năng sinh tồn và khát vọng tự do mà chúng ta đã đứng cùng vô song trước một khó khăn trước mắt và trước quân thù, nhưng vì cố chấp và không quy định bị nhân với nguyên tắc phẫn nộ từng tấc đất, nguyên tắc “dân chủ tập trung” mà chúng ta đã im lặng trước một quy tắc như sai trái của họ trên, thậm chí còn chấp hành chúng một cách máy móc và vô điều kiện.

Chúng ta là những người bị đặt trước những nhân cách và danh dự nên rất trân trọng sự nghiêm chỉnh trước và sinh mạng chính trị của mình. Thế nhưng chúng ta lại không thể vượt qua được một thế lực không thể không chấp hành, một kiểu kiêu hãnh và tự hào đến với những ai tự cho mình là giác ngộ, là đảng viên trung thành và trung kiên của Đảng - đã khiến chúng ta trở nên hèn nhát và do đó một khi suy nghĩ, hành động hay phát ngôn trái với những gì được coi là ý Đảng. Mặc dù đã có không ít những người trung thực từng dám nói lên tiếng nói của sự thật, đã đứng cùng hành động theo lý tưởng của mình, song suy cho cùng đó cũng chỉ là những tiếng nói và việc làm rời rạc, lẻ loi không có sự phải tiếp tục và nhận hàng với sự đồng thuận của những người và thậm chí.

Tuy nhiên hãy thành thực mà tự suy xét mình, đằng sau cái đức tin là ý thức của chúng ta lại

Y, c th là trong tr ng h p g i là đ “b o toàn sinh m ng chính tr” Y có ph i là n i lo s b m t m t ph n, hay m t h t quy n i chính tr, quy n i v t ch t và v trí xã h i mà chúng ta đang đ c h ng hay không? Ng i có c ng v bnh th ng thì không nói gì, còn ng i có đ c quy n, đ c l i thì có th ch i cãi đ i u này đ c không? Có th vì th mà bi t bao ng i khi t i v thì không dám m m m, đ n khi h t vai trò r i thì m i dám l n ti ng? Có th vì lúc Y h ch a th y đ c s th t c a v n đ ? Có th c hai lý do đ u đúng c hay ch đúng m t ph n, nh ng t u trung thì v n là bi u hi n c th v s hèn nhát, s ích k và s mù quáng m t th i c a chúng ta mà thôi.

Chúng ta đ c trang b nh ng nguyên t c c b n có th nói đ n là hoàn h o, khi n Đ ng chúng ta tr thành m t “đ ng ki u m i” có “s c m nh h n ng i” khi s đ ng nh ng nguyên t c Y vào m c đích cao c, m c tiêu đúng đ n. Đó là nguyên t c l y “thi u s ph c tùng đa s” làm c s khi quy t đ nh m i quy t sách có l i cho dân cho n c; đó là nguyên t c l y “phê bình và t phê bình” làm quy lu t phát tri n; đó là nguyên t c l y “đ ng l i qu n chúng” làm đ ng l i c b n; đó là nguyên t c l y ph ng pháp “duy v t bi n ch ng” làm ph ng pháp t ng v.v. N u chúng ta đã bi t tuân th và v n đ ng m t cách tri t đ nh ng nguyên t c Y trong m i sinh ho t khác c a Đ ng thì đâu có cái c nh m t cá nhân có th lũng đo n và thao túng v n m ng s ng còn c a Đ ng l n c a c dân t c nh v a qua (và nh hi n nay); đâu có cái c nh dân ch trong Đ ng l n trong xã h i đã b bóp ngh t nh thu y (và nh hi n nay); đâu có cái c nh m i ph n bi n trong Đ ng l n trong xã h i b c m đoán nh thu y (và nh hi n nay); đâu có cái c nh Đ ng l i t đ t mình lên trên c dân t c, lên trên c nhà n c nh thu y (và nh hi n nay); đâu có cái c nh sai l m l c h ng trong các quy t sách c b n c a Đ ng m t cách duy tâm, duy ý chí và dai đ ng nh thu y (và nh hi n nay). Ch c n ng n y b u b i trong tay thôi c ng v i s d ũng c m v n có c a nh ng ng i chi n sĩ cách m ng đã t ng vào sinh ra t, t ng luôn t nh táo tr c l i ích c a dân t c, c a T qu c, t ng dám v t qua chính mình thì chúng ta đã có th ngăn ch n đ c th m tr ng v a qua cho đ t n c. Chúng ta đã không có đ s minh m n, s d ũng c m, cũng nh đã không t n đ ng đ c nh ng vũ khí y trong th i kh c đoàn tàu l ch s đã b c ng b c “b ghi” theo chi u l ch h ng, khi n chúng ta ph i mang món n l ch s này đ i v i h u th.

Theo nguyên t c, m c n thì ph i tr.

Không th theo nguyên t c có tài nguyên gì thì c khai thác, c đào b i, c bòn mót, c cho thuê, c bán tháo theo ki u bán lúa non lúc “giáp h t”; b t c n bi t th h con cháu mai sau có còn gì đ s ng hay không.

Không th theo nguyên t c c tiêu xài, c xa x , c vay m n n c ngoài, c xà x o v n li ng, b t k đó là v n trong n c hay v n vay n c ngoài đ làm giàu cá nhân; b t ch p th h con cháu mai sau có tr n i hay không, hay vì ng p đ u b i món n đó mà mãi mãi b giam hãm trong vòng nghèo kh và đ t nát; b t k đ t n c có vì th mà suy s p, mà t t h u và mãi mãi sa vào vòng l thu c ngo i bang hay không.

Chúng ta không th ch i cãi và r b món n đó m t khi ch a tr xong. Có th nào chúng ta l i v n im l ng và khoanh tay đ ng nhìn nh đã sai l m tr c đây, sai l m trong phút giây l ch s đã đ a đ t n c sa vào tình c nh t t h u và kém c i hi n nay. L n này thì không ph i riêng đ i v i th h công dân đã tr ng thành th i y mà bao g m c các th h đã tr ng thành đang đ tu i công dân hi n nay, bao g m t t c nh ng ai là ng i Vi t Nam yêu n c đang s ng trong

những hay ngoài những, bao gồm tất cả những ai đang đứng trong hay đứng ngoài trách nhiệm của chúng ta và bộ máy cầm quyền đứng đầu phía chủ trách nhiệm trước Tổ quốc, trước lịch sử, bởi vì chúng ta đang ở trên cùng một con tàu số mệnh, chúng ta đứng có chung một Mặt Trời Việt Nam. Nếu chúng ta làm một sai lầm mà không nhận ra trong thời khắc lịch sử này thì rất có thể là ngay lúc này số phận của chúng ta đang không còn cứu vãn nào mà một sai lầm nữa, bởi vì số mệnh mãi mãi có còn gì đâu đâu mà một sai lầm. Chẳng thế mà có người trong chúng ta – tức là những công dân đã đứng tuấn tú trong thành và có trách nhiệm thu xếp – khi thì già rồi này mà vẫn còn trẻ tuổi vì cảm thấy mình chưa làm hết và chưa nói hết những gì đáng lẽ phải nói và phải làm trước đây, hoặc cũng vì thế mà có người lại đã đứng thanh thản mà nhấm nháp xuôi tay thì vẫn còn vướng vướng mà ra đi chưa đành. Tôi xin ngàn lần kính cẩn cúi đầu trước vong linh và trước nhân cách của những con người này, những con người mà tôi thấy số phận lòng kính trọng; tôi kính trọng cung cách sống, cung cách ra đi của họ và bởi vì họ vẫn còn vướng vướng vì tình thế trách nhiệm đối với đất nước, vì nghĩa là họ đi với dân tộc của chúng ta trong họ.

Đứng để chiêm bái mà lại nhúng lịch sử, lại đổ vỡ rồi thì tiền mặt là những người!

Thế hệ của những người phải chịu trách nhiệm trước thời đại sai lầm lịch sử nói trên, người trẻ nhất giờ đây cũng đã bước vào đầu tuổi U70 (tức ngoài 60 đến 70 tuổi), còn lại tuy ít thôi phần thì đã bước vào đầu U80 (tức ngoài 70 đến 80 tuổi) và cao hơn nữa. Họ đứng trong số này hoặc vì tuổi tác, hoặc vì sức khỏe nên đã rời bỏ chính trường, những người còn mình mẩy, còn tâm huyết với việc mình nhậm chức, còn ý thức trách nhiệm với xã hội, dù đang ở lứa tuổi U70, U80, thậm chí U90 thì họ vẫn còn giữ gìn cảnh báo và cảnh tỉnh xã hội và nhìn tình nguy kịch của đất nước và phần bị tích cực với các chế độ sai trái của Đảng và Nhà nước, ngộ họ bù đắp phần nào những sai lầm lịch sử mà các vị đó vừa là chủ nhân, vừa là tông phạm – dù là tông phạm thế đứng thuở nào. Không ai nỡ lòng trách cứ các vị này vì số phận họ nhìn thấy của họ trong bối cảnh lịch sử lúc bấy giờ. Sai lầm của họ đâu cũng là một số phận tất yếu của đất nước và lịch sử của họ. Tuy nhiên, hiện nay tuy tuổi đã cao và không còn vai trò lãnh đạo xã hội nữa, những uy tín của các vị trước thời đại vẫn còn rất cao trong ký ức và trong một số đông quần chúng trong xã hội và những gì tốt đẹp mà thời đại này đã làm và đã đem lại cho đất nước, cho dân tộc này. Tác động hiện hữu tri thức, đứng vững và cảnh báo của các vị đối với xã hội vẫn còn rất lớn. Các vị vẫn còn có thể đem uy tín, tình thế trách nhiệm cùng với sự dày dặn kinh nghiệm trong cuộc sống của mình để tác động một cách tích cực đến hiện tình đất nước, để phân tích sai lầm lịch sử vừa qua, để sao cho tên tuổi và sự nghiệp quang vinh còn đang bước của Đảng trước công khai, tức quá trình cách mạng dân chủ mà Đảng còn bước đi để tiếp tục tái khởi đầu, để cái tên quang vinh của đất nước, của non sông hòa bình đầu tiên mà cuộc cách mạng này đã khai sinh lại được tái sinh, để bản Hiến pháp và pháp luật quy định mà nhà nước này đã không đem lại được tái xác lập. Có vậy thì thời đại các vị mới có thể thanh thản ra đi mà không vướng vướng và tiếc tiếc.

Hỡi các vị lãnh đạo Đảng và Nhà nước hiện nay! Các vị đang trên công việc là những người nắm vai trò bộ phận Tổ quốc và quyết định tương lai đất nước, vẫn mình của dân tộc. Tôi không biết các vị yêu nước đến đâu và tôi không đánh giá thấp lòng yêu nước của các vị. Những chế độ không có ai trong các vị có thể phần nào tình trạng tốt hơn của đất nước hiện nay so với một bộ phận chung của thế giới, chăng là so với các quốc gia láng giềng không.

Độc lập phần tình trạng này mà không qua con đường phát triển dân trí, phát triển kinh tế và tiến

bà khoa học kỹ thuật trên nền tảng của một xã hội dân số và dân chủ của một nhà nước pháp quyền thì tất không còn còn đường nào khác ngoài sự suy vi và tụt hậu. Để khắc phục tình trạng này bằng cái vỏ che hào nhoáng, lòng lý nhớt thì bên ngoài thông qua việc vét và bán tháo tài nguyên, thông qua vay nợ để tạo sự phát triển giả tạo, nhậm che đậy sự lố nhố và rùng tuốt của nội dung bên trong là nếp nghĩ của những kẻ vô lý, háo danh và cẩu thả, không thể là cung cách của những bậc lãnh đạo quốc gia chân chính. Kẻ thất học không thể bằng cách trở thành nhà trí thức vì để rồi đi mãi Cờ nhân và mất áo thùng dài tay. Kẻ vũ phu không thể bằng cách trở thành người lịch sự vì khoác chiếc áo sang trọng để tị n.

Đúng trước đã tâm bành trướng và xâm lược của một kẻ vô a là đúng minh triết trong thế kỷ, vậy là kẻ thù trong khi, đúng trước của một đời thì có thể và lúc vọt t trở, áp đảo họ ta nhieu hơn thì việc của ông xã cho phải lý, cho đúng cách không phải là chuyên d, những để “tránh nên binh đao cho đất nước” mà ông xã bằng cách luôn nhân nhượng, thà hiếp, lùi bước, khúm núm, van xin, cầu cớ như để người ta “đồng c đồng chân lân đồng đ” như hiên nay thì không đúng với triết lý trong ông xã khôn ngoan và khí phách anh hùng của cha ông chúng ta, không đúng với thế thế của một dân tộc đã từng có một quá khứ lý lẽ những dân tộc chúng ta. Để rồi việc người Việt nam thì không gì vinh d và hãnh diện hơn bằng được làm người đi đi n cho một đất nước và một dân tộc như đất nước và dân tộc chúng ta, không gì tị n và đáng nguy n r a hơn khi làm ô nhiễm một đất nước và một dân tộc như đất nước và dân tộc chúng ta.

Khi giờ ngoài đang hung hăng lắm le bề cõi mà thù trong lại thế thế và lòng hành là đi m một nước nhân tị n. Để người nên “chợ nghĩa dân tộc của đoàn” mà lòng yêu nước và sĩ khí của dân tộc không những không được phát triển, không được hâm nóng, không được tiếp h p mà lại bề kìm hãm và tr n áp bề chính các thế lực đang lãnh đạo đất nước thì không khác gì hành động để làm suy yếu tinh thần và sức mạnh để kháng của dân tộc, t trời chân, trời tay dân tộc để chu n bề tr n cho một ngày nào kẻ thù ung dung kéo vào mà không cần t n số c.

Để rồi phó việc để rồi ph n mà toàn dân bề bề t m t, bề bề tai, bít miệng để rồi không biết gì về thế kỷ cu c và không biết gì về để rồi ph n, đến nỗi khi giáp mặt với kẻ thù mà cũng ngỡ rằng đang giáp mặt “kẻ l” (!?), để rồi khi lâm trận thì nh m t lũ mù, lũ đi c, lũ câm, m t lũ ng ng n thì làm sao không một nước?

Để rồi phó việc một kẻ m nh đang âm mưu đóng cửa đánh mình mà chợ tr n để rồi võ tay đôi không biết cầu hàng xóm láng giềng thì có khác nào là hành động t sát?

Trong khi chính kẻ có dã tâm còn đang ng n ng i tr n công luận quốc tế mà ch a dám ngang nhiên xâm phạm lãnh thổ, xâm phạm biên giới bề bề khi xâm phạm của Tổ quốc mà chúng ta lại ch để ng m i h tu n tra chung trên bề của mình, cho h thuê dài h n để t ven biên giới và những n khác nh y c m v i an ninh quốc gia... rồi lại còn lên tiếng bênh những việc làm lòng hành của họ trên Biển Đông từng làm thế là giờ để c 16 ch vàng, thế giờ để c “cái gh” cho mình, thì có phải là giúp họ h p thế hóa hành vi xâm lược?

Đã “l d i” mà “h a d i” với “ng n i l” thì sao lại không biết dùng quyền pháp quyền của Quốc hội để sửa sai mà lại dùng quyền uy để ép Quốc hội để ng thu n?

Ngày xưa An Đông những V n h i thế kỷ Kim Qui rằng giờ đang ở đâu và thế kỷ Kim Qui ch r ng, giờ đang ng i ở sau lưng bề bề đó!

Ngày nay, nếu các vị hiền nhân già đang ở đâu thì bất cứ một người dân yêu nước nào, nếu người đó không mù, không câm, không điếc và không mất trí cũng có thể chắc rằng: “Nhân già đã trời tay và bất tử, bất diệt qua chiều dài hãy bám ‘lịch sử’ mà đi, nhân già đã đàn áp, cầm đoán, truy tố nhân hành động của quần chúng phản đối nước ngoài xâm chiếm lãnh thổ, lãnh thổ của Tổ quốc, nhân già đã tiếp tay cho người nước ngoài xâm chiếm tài nguyên, chiếm các vị trí xung yếu của Việt Nam như công biển, đất biên giới, rừng đầu nguồn một cách lâu dài, nhân già đã dùng phương tiện của Địch và bom máy cầm quyền để nói hươu và tuyên truyền thay cho quan điểm xâm lược của ngoại bang; tóm lại là nhân già đã và đang tiếp tục hành động cách lén lút, hay công khai, hoặc làm ngơ dung túng và ngầm cổ vũ nhân hành động sai trái, phản trở nói trên. Nhân già đó đang trà trộn ngay trong hàng ngũ lãnh đạo và trong tất cả các cơ quan và các bộ phận đầu não của Địch và chính quyền nhà nước mà các vị đang quần lý đó!”.

Đến gần đến giờ của ngoài đời đầu tiên là phải chọn đến giờ của trong. Ngay trong đời hiền nhân bất cứ các cấp và đời hiền nhân đến biên toàn quốc Địch Cộng sản Việt Nam lần thứ XI sắp tới, các vị cần có biện pháp cần thiết để phát hiện và loại trừ ngay bên “giờ của trong”, kể cả nhân hậu duệ của Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống và Trần Thủ ý thu nào đang ẩn khuất trong hàng ngũ của chúng ta ra khỏi vị trí hiện nay của chúng, không để chúng tiếp tục nối giáo cho già, tiếp tục lũng đoạn nước chính trị nước nhà như xưa qua.

Các vị cần có cách phải hợp chặt chẽ và có hiểu quả với các tầng lớp yêu nước trong và ngoài nước, nhất là với các bậc tiền bối yêu nước và trẻ danh dự trong Địch đang tích cực hoạt động và đang bóc lột bóc lột nước hiện nay.

Tuy rằng Địch Cộng sản Việt Nam đang trong giai đoạn khủng hoảng lãnh thổ, tuy rằng đời ngũ cán bộ Địch và nhà nước Việt Nam chọn Địch trong nó rất nhiều khuynh hướng, nhân cần cần cần trong hàng ngũ đó vẫn có người có kết tinh đến tinh hoa của quần chúng, còn mang trong người tình cảm, nếp nghĩ và lợi ích của quần chúng nhân dân, còn chôn trong huyết quản của cha ông, còn giữ đến trong tâm hồn khí thiêng của sông núi; cần cần cần nhân nhân nhân đó không thể nào không cảm nhận đến tình thế “ngàn cân treo sợi tóc” của vấn đề hiện nay.

Có thể sự hy vọng và cần đến của người viết bài này chỉ là ảo tưởng, nhân nếu như nhân đến ỳ không xảy ra thì Địch cộng sản Việt nam làm sao trở lại trở về lịch sử:

Rằng ai đã làm cho đến nước suy vì lợi bất?

Rằng ai đã đưa đến nước vào nguy cơ lệ thuộc ngoại bang như hiện nay?

Rằng ai đã đưa đến nước trở về bờ vực diệt vong như hiện nay?

Nếu nhân này ngàn đời không rửa sạch!

Món nợ hậu thế này ngàn đời không trả nợ!

Hỡi nhân già lệ m đến hãy sớm tỉnh ngộ!